

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12.05.2020, sp. zn. 8 Tdo 161/2020, ECLI:CZ:NS:2020:8.TDO.161.2020.3

Číslo: 43/2020

Právní věta: Skutečnost, že při hlavním líčení bude prováděn pouze výslech osoby v nepřítomnosti obviněného podle § 209 odst. 1 tr. ř., nezavazuje soud povinnosti předvolat obviněného k takovému hlavnímu líčení podle § 198 odst. 1 tr. ř. Od řádného a včasného předvolání obviněného k hlavnímu líčení se odvíjí možnost konání hlavního líčení v nepřítomnosti obviněného (§ 202 odst. 2 tr. ř.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.05.2020

Spisová značka: 8 Tdo 161/2020

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Hlavní líčení, Předvolání a vyrozumění

Předpisy: § 198 tr. ř.
§ 209 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného P. M. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 9 To 40/2019, jako soudu odvolacího, jakož i jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 1 T 4/2018, a Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 1 T 4/2018, byl obviněný P. M. uznán vinným pokusem zločinu podvodu § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, za který byl odsouzen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Bylo také rozhodnuto o náhradě škody.

2. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 9 To 40/2019, z podnětu odvolání obviněného uvedený rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), f) tr. ř. v celém rozsahu zrušil a znovu obviněného uznal vinným zločinem podvodu ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, a to na

skutkovém základě ve výroku rozsudku podrobně rozvedeným.

3. Za tento zločin obviněného odsoudil podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků a šesti měsíců, a pro jeho výkon ho zařadil podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Rozhodl i o nároku poškozené na náhradu škody.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce podle § 265b odst. 1 písm. d) a g) tr. ř. dovolání, jímž vytýkal, že nebyl předvolán k hlavnímu líčení a že ze strany soudů došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci. Mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními spatřoval extrémní nesoulad vedoucí k porušení práva na spravedlivý proces garantovaný v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

5. Za okolnost dopadající na důvod podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. shledal obviněný konání hlavního líčení dne 21. 3. 2019 v jeho nepřítomnosti. Toto hlavní líčení bylo konáno za účelem výslechu poškozené v Domově pro seniory v XY a obviněný na něj nebyl vůbec předvolán, přičemž o jeho konání ve své nepřítomnosti nepožádal, což odporuje ustanovení § 202 odst. 4 tr. ř. Nebylo respektováno ani jeho právo podle § 209 odst. 1 tr. ř., na jehož základě mohl být pouze v průběhu výslechu svědkyně vykázan ze soudní síně a následně přivolán zpět s možností jí klást dotazy a k její výpovědi se vyjádřit. Nebylo však možné, aby ho soud vůbec nepředvolal, protože takovým postupem mu bylo upřeno právo podle článku 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“). Toto pochybení nenapravit ani odvolací soud, který na nezákonné konání hlavního líčení nereagoval a řízení před soudem prvního stupně považoval za prosté procesních vad.

6. Státní zástupkyně působící u Nejvyššího státního zastupitelství k výhradám podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. nejprve poukázala na to, že hlavní líčení v Domově pro seniory v XY se dne 21. 3. 2019 konalo ve smyslu dispozic usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 9 To 7/2019, bez účasti obviněného, neboť byla vyslýchána poškozená, která byla po dobu více jak pěti let obviněným manipulována a hrozilo, že v jeho přítomnosti nebude vypovídat pravdu. Hlavnímu líčení byli přítomni obhájci obviněného. Při následujícím hlavním líčení konaném dne 12. 4. 2019 předsedkyně senátu podle § 219 odst. 3 tr. ř. sdělila podstatný obsah dosavadního jednání. Takový postup nemohl být pro obviněného překvapivým, protože z něho bylo zřejmé, že poškozená bude vyslechnuta v jeho nepřítomnosti, neboť není schopna plnohodnotné účasti na soudním řízení. Byť obviněný nebyl s výpovědí svědkyně seznámen, byl ve smyslu § 219 odst. 3 tr. ř. v dalším řízení shrnut podstatný obsah dosavadního jednání, přičemž s ohledem na obsah výpovědi poškozené, který byl ovlivněn její mentální retardací, nebylo ani možné jej zcela jasně zreprodukovat. Je však zřejmé, že bylo třeba šetřit osobu poškozené a nevystavovat ji riziku sekundární viktimizace. Obhájci obviněného dotazy poškozené kladli, takže je třeba zhodnotit, že ve výsledku nedošlo podstatným způsobem k narušení kontradiktornosti řízení. Postup podle § 209 odst. 1 tr. ř. je zákonný a předvídaný. Naplnění zákonného předpokladu pro vykázaní obviněného z jednací síně na nezbytnou dobu výslechu určitého svědka, nezakládá dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2016, sp. zn. [4 Tdo 976/2016](#)).

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal, že dovolání je přípustné, neboť směřuje proti rozhodnutí uvedenému v § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., obviněný je oprávněn podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. k jeho podání, bylo podáno podle § 265e odst. 1, 2 tr. ř. v zákonné lhůtě a u soudu

prvního stupně, který v této věci rozhodoval.

8. Dovolání lze podrobit věcnému přezkumu pouze v případě, že bylo uplatněno v souladu s označenými dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 tr. ř., a proto Nejvyšší soud posuzoval, zda byly naplněny důvody podle § 265b odst. 1 písm. d), g) tr. ř., o něž obviněný dovolání opřel.

IV.

Důvodnost dovolání

9. Podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. lze dovolání podat, byla-li porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání. Uvedený dovolací důvod nemůže spočívat v jakémkoliv nepřítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo veřejném zasedání, ale jen v takové, která je v rozporu s konkrétním zákonným ustanovením, podle něhož nelze konat hlavní líčení nebo veřejné zasedání bez osobní účasti obviněného. Jedná se o nepřítomnost, která zasahuje do práva obviněného na soudní ochranu, jež je integrální součástí práva na spravedlivý proces a dopadá na situace, kdy v rozporu se zákonem by bylo konáno hlavní líčení nebo veřejné zasedání v nepřítomnosti obviněného, ač měla být jeho přítomnost umožněna nebo zajištěna. Uvedené právo vyplývá z článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, publikované pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále „Listina“), které garantuje, aby věc každého byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Právo obviněného osobně se zúčastnit řízení před soudem a právo být slyšen, je tak třeba považovat za základní prvek práva na spravedlivý proces. Přitom slyšením nelze rozumět toliko výslech obviněného provedený k důkazu, ale musí mu být dána i příležitost jednak účinně uplatňovat námítky a argumenty, které jsou způsobilé ovlivnit rozhodování soudu v otázkách viny i trestu a s nimiž se soud musí v rozhodnutí náležitě vypořádat, a jednak se vyjadřovat a vyvracet návrhy a důkazy přednesené státním zástupcem. K uplatnění tohoto práva mají soudy povinnost obviněnému vytvořit prostor. Jen takto provedené řízení lze mít za souladné s nároky vyplývajícími z podstaty fair procesu, jehož podstatou a neodmyslitelnou a neoddělitelnou součástí je slyšení obou stran (k tomu srov. přiměřeně např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2000, sp. zn. [III. ÚS 238/2000](#), ze dne 21. 11. 1996, sp. zn. [IV. ÚS 200/96](#), aj.). Právo obviněného osobně se zúčastnit řízení před soudem vychází mimo jiné i z článku 6 odst. 1 Úmluvy, i když v něm není výslovně zmíněno, avšak vyplývá z jeho předmětu a účelu jako celku s tím, že přítomnost obviněného u soudu má zásadní význam pro spravedlnost řízení [srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 25. 3. 1998 ve věci Belziuk proti Polsku, stížnost č. 23103/93].

10. Tato práva obviněného jsou v trestním řízení před soudem zajištěna nutností jej předvolat k hlavnímu líčení podle § 198 tr. ř., a toto konat v jeho přítomnosti za podmínek stanovených v § 202 tr. ř. Ustanovení § 198 odst. 1 tr. ř. vymezuje okruh osob, jež je nutno předvolat k hlavnímu líčení nebo vyrozumět o jeho konání, a minimální lhůtu pro jejich předvolání, resp. přípravu obviněného, jeho obhájce a státního zástupce na hlavní líčení, stanoví, že soud musí předvolat obviněného ke každému hlavnímu líčení, tedy i k odročenému, pokud není přítomen při odročení hlavního líčení, při kterém je stanoven den, kdy bude další hlavní líčení konáno. Není-li obviněný předvolán k hlavnímu líčení, či není-li přítomen při odročení hlavního líčení na určitý den, a hlavní líčení je přesto konáno v jeho nepřítomnosti, jde o podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. (srov. rozhodnutí č. 24/2002 Sb. rozh. tr.), protože předvolání je stěžejní podmínkou, bez které hlavní líčení nelze konat. Povinnost soudu obviněného na hlavní líčení předvolat vyplývá i z ustanovení § 202 odst. 2 písm. a) tr. ř. o přítomnosti obviněného při hlavním líčení, kde rozhodnutí o tom, zda lze konat hlavní líčení v nepřítomnosti obviněného, je vázáno na včasné a řádné předvolání obviněného (srov. např. rozhodnutí č. 1/1994 Sb. rozh. tr.). Pouze od řádného a včasného předvolání obviněného k hlavnímu líčení se totiž odvíjí i možnost dalšího užitého procesního postupu soudu prvního stupně, jenž spočívá ve využití ustanovení § 202 odst. 2 tr. ř., které upravuje možnost konání hlavního líčení v nepřítomnosti obviněného. K tomu je nejprve nutné zdůraznit, že obviněný je ústřední postavou

celého trestního stíhání, a proto jsou zvláště vymezeny podmínky pro možnost konání hlavního líčení bez jeho přítomnosti. Vzhledem k významu účasti obviněného na celém trestním stíhání je jeho přítomnost při hlavním líčení pravidlem, protože jako procesní strana má důležitá práva, která lze v plném rozsahu uplatnit právě zde, přičemž jeho výpověď u hlavního líčení je důkazním prostředkem a zároveň prostředkem obhajoby. Aktivitou obviněného u hlavního líčení je podmíněno i uplatnění kontradiktorních prvků (viz např. § 215 odst. 2 tr. ř.) nezbytných pro správné provedení a zhodnocení důkazů a pro vytvoření spolehlivého, co nejpravdivějšího skutkového základu pro rozhodnutí soudu. Proto je třeba postup podle ustanovení § 202 odst. 2 tr. ř., popř. i § 202 odst. 5 tr. ř. chápat jen jako výjimku z uvedeného pravidla (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2554 a 2555).

11. V posuzované věci Nejvyšší soud shledal, že po podání obžaloby byl obviněný řádně předvolán na první hlavní líčení konané dne 11. 2. 2018, a byla mu i doručena obžaloba (viz č. l. 797 až 815 spisu). Hlavní líčení bylo několikrát odročeno vždy při respektu ke všem právům obviněného (viz protokoly z hlavního líčení založené ve spisu). První odsuzující rozsudek soudu prvního stupně ze dne 5. 11. 2018 (viz č. l. 1237 až 1240 spisu) byl na základě odvolání obviněného zrušen kasačním usnesením odvolacího soudu ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 9 To 7/2019, a soudu prvního stupně bylo uloženo vyslechnout poškozenou M. J., aby si učinil vlastní představu o osobnosti poškozené, stupni jejího mentálního rozvoje a možné ovlivnitelnosti ostatními osobami. Její výpověď podle odvolacího soudu představovala zásadní důkaz, bez něhož nebylo možné označit dokazování za úplné. S ohledem na její stav považoval soud druhého stupně za vhodné provést její výslech v Domově pro seniory v XY, a to za současné eliminace všech negativních vlivů, které by mohly působit na její schopnost se přiměřeným způsobem k věci vyjádřit. Nezbytným bylo, aby nalézací soud výslech provedl bez přítomnosti obviněného, avšak za účasti státního zástupce, obhájce, opatrovníka poškozené, psychologa a znalce J. K., a příp. sociální pracovnice nebo osob poškozené blízkých, kterým důvěřuje, např. dalších klientů domova seniorů.

12. Předsdkyně senátu na základě uvedeného pokynu nařídila hlavní líčení na den 21. 3. 2019 do Domova pro seniory v XY. Podle záznamu na č. l. 1464 spisu však obviněného na toto hlavní líčení nepředvolala. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 21. 3. 2019 je patrné, že hlavnímu líčení byli přítomni obhájci obviněného Mgr. M. V. a JUDr. M. K., nikoliv obviněný, ve vztahu k němuž předsdkyně senátu konstatovala, že je nutné provést výslech poškozené v přítomnosti psychologa J. K., avšak v nepřítomnosti obviněného, kdy za tímto účelem bylo vyhlášeno usnesení o konání hlavního líčení v nepřítomnosti obviněného. Následně bylo přistoupeno k výslechu poškozené, přičemž obhájcům obviněného bylo umožněno jí klást dotazy.

13. Dne 12. 4. 2019 bylo konáno hlavní líčení v budově Městského soudu v Praze, k němuž byl obviněný předvolán, předvolání obdržel a zúčastnil se jej. Podle protokolu o jeho průběhu předsdkyně senátu podle § 219 odst. 3 tr. ř. shrnula podstatný obsah dosavadního jednání. Obviněný byl podle § 209 odst. 1 tr. ř. seznámen s obsahem výpovědi poškozené, která byla pořízena v jeho nepřítomnosti při hlavním líčení dne 21. 3. 2019 v Domově pro seniory v XY, za podmínek § 214 tr. ř. využil možnosti na ni reagovat, vyjádřil se k ní a taktéž byl soudem opětovně vyslechnut. Hlavní líčení bylo po provedeném dokazování odročeno za účelem vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, proti němuž též dovolání obviněného směřuje, na 16. 4. 2019.

14. Odvolací soud uvedený prvostupňový rozsudek přezkoumal z podnětu odvolání obviněného (v němž vada spočívající v nepřítomnosti obviněného při hlavním líčení dne 21. 3. 2019 zmíněna nebyla), v postupu soudu prvního stupně neshledal pochybení a konstatoval, že v něm bylo respektováno právo obviněného na obhajobu (srov. body 8. a 9. rozsudku odvolacího soudu). Zrušil-li přezkoumávaný rozsudek a sám znovu rozhodl, učinil tak z jiných důvodů.

15. Nejvyšší soud na podkladě uvedených skutečností plynoucích z obsahu spisu v souladu s

námitkami obviněného shledal, že postupem soudu prvního stupně při konání hlavního líčení dne 21. 3. 2019 bylo porušeno základní právo obviněného vymezené v článku 38 odst. 2 Listiny, protože tím, že ho soud na toto hlavní líčení nepředvolal, a obviněný se ho neúčastnil, zásadním způsobem pochybil, neboť mu upřel právo na účast u tohoto hlavního líčení, a tedy i možnost klást poškozené otázky ve smyslu ustanovení § 209 odst. 1 věty třetí tr. ř., a to bez ohledu na to, zda již při nařizování hlavního líčení soud zvažoval postup podle § 209 tr. ř., protože i ten se odvíjí od toho, že obviněný byl k hlavnímu líčení řádně předvolán. Nebyl-li obviněný vůbec předvolán, odporuje to ústavně garantovaným právům obviněného, neboť ústavně zaručené právo na soudní ochranu váže - mimo jiné - obecné soudy k tomu, aby ve svém řízení dbaly (zákonem) stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) a dále, aby účastníkům řízení umožnily účast na něm, a to tak, aby v něm mohli uplatnit všechna procesní práva, která jim zákon pro ta která řízení poskytuje (čl. 38 odst. 2 Listiny). Pokud však nebyl obviněný na uvedené hlavní líčení vůbec předvolán, nebylo možné jej konat (srov. přiměřeně nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. [III. ÚS 189/01](#), nebo ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. [II. ÚS 145/02](#)).

16. Nepředvoláním obviněného k hlavnímu líčení tedy došlo k závažnému porušení jeho práva být u něj účasten. Nadto řádné předvolání obviněného k hlavnímu líčení je stěžejním předpokladem pro úvahy soudu o tom, zda lze hlavní líčení konat v nepřítomnosti obviněného, a proto, pokud předsedkyně senátu obviněného vůbec nepředvolala, nemohla prohlásit, že hlavní líčení bude konáno bez přítomnosti obviněného, protože podmínkou takového postupu je podle § 202 odst. 2 písm. a) tr. ř. mimo jiné to, že obviněný byl řádně a včas předvolán. Bez splnění této podmínky není možné hlavní líčení v nepřítomnosti obviněného konat, a to za žádných dalších případných okolností. Je možné připustit, že z principu kontradiktorního řízení sice existují výjimky; opatření omezující práva obhajoby však musí být striktně nezbytná a potíže způsobené obhajobě musí být dostatečně kompenzovány postupem justičních orgánů. Tam, kde je odsouzení založeno výlučně nebo v rozhodující míře na výpovědích učiněných osobou, kterou obviněný neměl příležitost vyslyšet nebo dát vyslyšet, jsou práva obhajoby omezena v rozsahu neslučitelném se zárukami poskytovanými článkem 6 Úmluvy (viz např. rozsudek ve věci Doorson proti Nizozemí ze dne 26. 3. 1996, stížnost č. 20524/92) [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2009, sp. zn. [I. ÚS 3206/08](#)].

17. Nepředvolání obviněného k hlavnímu líčení je též překážkou, která vylučuje možnost, aby bylo postupováno podle § 209 odst. 1 tr. ř., jenž stanoví podmínky pro provádění dalších důkazů, avšak až při hlavním líčení (je zařazen v části třetí - řízení před soudem, hlavě třinácté - hlavní líčení, oddílu čtvrtém - dokazování). Jedná se o úkon, který je možné činit v hlavním líčení, tedy po řádném předvolání obviněného podle § 198 odst. 1 tr. ř. Dodržení uvedených zásad je nezbytným předpokladem, jehož naplnění musí užití § 209 odst. 1 tr. ř. předcházet.

18. Tím, že soud obviněného na hlavní líčení dne 21. 3. 2019 vůbec nepředvolal, porušil jeho základní právo, a hlavní líčení nemohl konat. Uvedená vada je podstatná a nezhojitelná. Na tomto závěru nic nemění, že soud zvažoval provést výslech poškozené za podmínek § 209 odst. 1 tr. ř. a při následném hlavním líčení, na které již obviněného předvolal, mu umožnil se s uvedenou výpovědí poškozené seznámit, jak také obviněný učinil. Tento postup soudu nemohl zjištěné vady řízení napravit, protože důkazy provedené při takto vadném hlavním líčení jsou zatíženy nezhojitelnou vadou a nemůžou být proto v dalším řízení pro tuto vadu použity. Výpověď poškozené uvedeným způsobem provedená je tzv. absolutně neúčinným důkazem, jenž vznikl v důsledku existence podstatné (závažné) vady, která je neodstranitelná, což znamená, že k výpovědi již nelze přihlížet. Takový důkaz pak musí být vyloučen z hodnocení při zjišťování skutkového stavu věci (srov. REPÍK, B. Procesní důsledky porušení předpisů o dokazování v trestním řízení. Bulletin advokacie, červen - září 1982, s. 125 až 126).

19. S ohledem na shora uvedené je nevýznamné, že podle protokolů o hlavních líčeních ze dne 21. 3. 2019 a 12. 4. 2019 bylo umožněno obhájci obviněného klást poškozené během výslechu dotazy a

obviněný v pozdějším stadiu řízení byl s její výpovědí podle § 209 odst. 1 tr. ř. seznámen a měl možnost se k ní vyjádřit, neboť prvotní pochybení spočívalo v nerespektování procesního postupu, při kterém bylo porušeno základní právo obviněného být předvolán. Porušení tohoto práva je o to významnější, že ve věci se jednalo bezesporu o stěžejní důkaz, jak zdůraznil i odvolací soud, jenž provedení tohoto úkonu soudu prvního stupně uložil, neboť kvůli jeho neprovedení mimo jiné došlo ke zrušení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. 1 T 4/2018. Bylo tedy nutné dodržet všechny procesní zásady tak, aby nejen formálně, ale i fakticky, soud zajistil aktivní vedení obhajoby obviněného, v rámci níž je právem obviněného zpochybňovat důkazy, jež jsou schopny ovlivnit rozhodnutí soudu o jeho vině (srov. náleží pléna Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. [Pl. ÚS 25/2013](#), uveřejněn pod č. 175 ve sv. 71 Sb. nález. a usn. ÚS ČR).

20. Na základě rozvedených skutečností a zmíněné podstatné vady trestního řízení nemohla přezkoumávaná rozhodnutí obstát, a proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 9 To 40/2019, a Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 1 T 4/2018, podle § 265k odst. 2 tr. ř. i další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

21. Protože výpověď poškozené ze dne 21. 3. 2019 je absolutně neúčinným důkazem, což znamená, že k ní nelze přihlížet a musí být vyloučena z hodnocení při zjišťování skutkového stavu věci, bude možné uvedený závažný nedostatek napravit, a to opakováním vadně provedeného procesního či důkazního úkonu s dodržением všech příslušných procesních předpisů. V dalším řízení proto bude na soudu prvního stupně, aby postupoval tak, aby splnil pokyny, které mu ve zrušujícím rozsudku ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 9 To 7/2019, uložil Vrchní soud v Praze, stejně jako respektoval právní názory, které formuloval Nejvyšší soud shora (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Bude proto nevyhnutelné, aby nařídil ve věci hlavní líčení, k němuž vedle dalších osob, jež byl povinen k němu předvolat, předvolá řádně a včas i obviněného. Skutečnost, že tak učiní opět v Domově pro seniory v XY nebo i jinde, s ohledem na to, kde se poškozená momentálně bude nacházet, takovému postupu nebrání. Při splnění všech podmínek plynoucích z § 198 tr. ř., případně § 202 tr. ř., rovněž nebude soudu bránit, aby při výslechu poškozené postupoval za podmínek § 209 odst. 1 tr. ř., je však třeba vždy klást důraz na to, aby respektoval všechna práva zákonem obviněnému zaručená (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2002, sp. zn. [I. ÚS 592/2000](#)).

22. Vzhledem k tomu, že důvodem zrušení obou dovoláním napadených rozhodnutí byla existence uvedené procesní vady, a ve věci bude nezbytné provést další dokazování, nemá ve stávající etapě řízení Nejvyšší soud prostor pro to, aby mohl formulovat úvahy týkající se případných právních názorů nebo jiných závěrů vztahujících se k výroku o vině, o nichž budou soud prvního stupně, případně soud odvolací, teprve po odstranění zjištěné závažné procesní vady rozhodovat. Proto Nejvyšší soud nemohl reagovat na výhrady obviněného, které skutku a použité právní kvalifikaci vytýkal v rámci podaného dovolání s odkazem na důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.